

Hun rakte Haanden ud imod ham, da han kom ind.
„Jeg har længtes efter dig!“ sagde hun.

Den galante Ægtemand bøjede sig ned over Haanden og kyssede den ærbødigt. Men forinden var hans Blik fløjet søgende omkring i Stuen, og han betragtede hende lidt mistænksom.

„Den Naadige har dog glemt sit Løfte. Jeg har med Længsel ventet det højtideligt anmeldte Besøg.“

„Jeg var ogsaa paa Vej, min Ven! Men jeg fik selv Besøg.“

„Jeg syntes jo nok —. Hvem var den lykkelige, om man tør være saa fri?“

„Ja, kan du gætte? En stor Overraskelse!“

„En Dame eller en Herre?“

„En Dame.“

„Smuk?“

„Ja, jeg finder hende smuk. Men jeg har forresten ikke altid gjort det. Du traf hende i Sommer paa Storeholt. Min gamle Skolekammerat Meta ... Fru Gaardbo ... Distriktslægens Kone derovre. Husker du hende saa?“

„Jo, nu du siger det. Men hvad mener du med at kalde hende smuk? Hun var jo en almindelig Landsby-madamme.“

„Saa har du ikke lagt Mærke til hendes Øjne. Dersom du engang faar Bestilling paa at male en Madonna, kan du bruge hende til Model. Hun har faaet fem Børn og har alligevel et Blik saa uskyldigt som en tolvaaers Pige.“

„Det lyder unægtelig interessant. Fem ubesmittede